

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/232/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114211427
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5114211427.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci navrhovateľa AQUATREND, s.r.o., so sídlom Žilina, Hričovská 221, IČO: 36 406 741, právne zastúpeného Burian & partners, s.r.o., so sídlom Žilina, V. Tvrdého 819/1, proti odporcovi K. P., nar. X.X.XXXX, bytom K. XXX, o zaplatenie 861,91 eur s príslušenstvom, na základe odvolania navrhovateľa a JUDr. Štefana Schnellyho, proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 8C/102/2014-209 zo dňa 11. novembra 2014 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolanie JUDr. Štefana Schnellyho **o d m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol (v celom rozsahu) návrh navrhovateľa. Vychádzal z toho, že úlohou súdu v sporovom konaní je „len“ posúdiť skutočnosti uvedené v návrhu, ale nie „vyhľadávať nárok navrhovateľa“ na zaplatenie uplatňovanej sumy v iných, ako v návrhu tvrdených, skutočnostiach („v rozhodnom skutku“). Každý nárok je pritom definovaný nielen sumou, ale aj (skutkovým) dôvodom. Súd je síce povinný právne kvalifikovať nárok, avšak právnu kvalifikáciu dôvodu plnenia nemožno zamieňať s „vyhľadávaním“ nárokov. Okresný súd súčasne uviedol, že ak sa zmenia rozhodné skutkové okolnosti, znamená to aj zmenu návrhu bez toho, aby sa zmenila uplatňovaná suma; ktorý záver podrobnejšie vysvetlil.

Navrhovateľ svoj nárok v súdnej veci odvodzoval od tvrdenia, že odporca mu odcudzil reverznú osmózu AQUATIP 5000 M (ďalej len zariadenie) a túto odpredal pánovi I.. Okresný súd konštatoval, že z vykonaného dokazovania („ani z jedného dôkazu“) nezistil, že by odporca buď odcudzil dotknuté zariadenie navrhovateľovi, alebo že by predal zariadenie patriace navrhovateľovi a ponechal si prevzaté prostriedky. Navrhovateľ dokonca väčšinu rozhodných skutočností (napríklad kedy odporca mal zariadenie odcudzit', kedy a ako to navrhovateľ zistil) ani len netvrdil. Okresný súd v danej spojitosti doplnil, že to, či odporca porušil nejakú konkurenčnú doložku k pracovnej zmluve, vôbec nesúvisí s uplatňovaným nárokom.

Z dôvodu, že svedkovia K. a H. mohli len potvrdiť existenciu zariadenia a výmenu filtračných vložiek, teda skutočnosti, ktoré neboli sporné, bolo neúčelné vykonávať dokazovanie ich výsluchom. Rovnako okresný súd zamietol návrh na výsluch pána I., pretože ním mohla byť preukázaná len kúpa zariadenia a zaplatenie 25.000 Sk, ale žiadne okolnosti o odcudzení zariadenia navrhovateľovi odporcom.

O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal, lebo si tento procesný nárok neuplatnil a zo spisu súd nezistil vznik trov na jeho strane.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Namietal, že okresný súd nevykonal dokazovanie výsluchmi svedkov; z výsluchu pána I. by pritom bolo zistené, či mu odporca montoval zariadenie, či mal vedomosť, že zariadenie kupuje od navrhovateľa alebo ide o používané zariadenie; z výsluchu K. a H. by vyplynulo, za akých okolností boli vyslaní k pánu I., ako prebiehala návšteva, resp. servis atď. V tejto spojitosti navrhovateľ vyjadrenia odporcu ohľadne získania/prevzatia zariadenia od pani Q. a o jeho „postúpení“ pánovi I. považoval za účelové.

Keby aj uvedené hypoteticky pripustil, odporca mu i tak spôsobil škodu vo forme ušlého zisku minimálne v rozsahu rozdielu ceny, za ktorú navrhovateľ zariadenie predáva a nákupnej ceny tohto zariadenia. Pán I. totiž v otázke servisu kontaktoval priamo navrhovateľa, lebo bol presvedčený, že zariadenie kupuje od neho (a nie od odporcu). Odporca tak mal zneužiť „meno a povest“ navrhovateľa.

Odvolateľ konštatoval, že jeho prednesom na pojednávaní nedošlo k inému vymedzeniu skutkových okolností než v návrhu, len poukázal na to, že aj pri rozoberanej hypotéze by bol „následok rovnaký“. Dodal, že si „nevie predstaviť“, ako by v danom prípade vyzeralo uznesenie o (ne)pripustení zmeny návrhu. Zotrval na tom, že vôbec nedošlo k zmene ním tvrdených rozhodných skutočností. Naďalej tvrdil, že zariadenie bolo premiestnené „z bodu A do bodu B“ (k pánovi I.), čo vykonal odporca, zinkasoval za zariadenie kúpnu cenu, ktorú neodovzdal navrhovateľovi a tým mu spôsobil majetkovú škodu, resp. ušlý zisk. Úlohou okresného súdu bolo popísať skutkový stav „len“ právne kvalifikovať. Okresný súd sa - podľa navrhovateľa - tiež vôbec nezaoberal skúmaním, kde sa zariadenie nachádzalo predtým, ako bolo namontované pánovi I..

Odporca žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť, keď sa plne stotožňoval s rozhodnutím prvostupňového súdu.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Navrhovateľ svoj nárok skutkovo (aj v rámci odvolacieho konania) vymedzuje tak, že zariadenie, ktoré predáva on, bolo namontované u pána I., čo zabezpečoval odporca, avšak navrhovateľ neobdržal kúpnu cenu za dotknuté zariadenie. Takéto skutkové vymedzenie sa vyznačuje značnou mierou všeobecnosti a s určitým zjednodušením (možno až so zveličením), ale presne vystihujúcim podstatu súdnej veci, možno konštatovať, že navrhovateľ od súdu požaduje, aby zistil všetky potrebné konkrétnosti, na základe ktorých bude odporcu zaťažovať povinnosť zaplatiť navrhovateľovi (kúpnu) cenu predmetného zariadenia. Uvedené je však v zásadnom rozpore s pozíciou súdu v sporovom (kontradiktórnem) konaní, medzi ktoré konania súdená vec jednoznačne patrí a zároveň úplne prehliada základné povinnosti účastníka, t.j. povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Správne už okresný súd konštatoval, že právne posúdenie tvrdených skutkových okolností nie je prípustné zamieňať s „vyhľadávaním“ opodstatnenosti nároku súdom; pričom požiadavka navrhovateľa (aj v rámci odvolania) presne k uvedenému smeruje.

Bez ohľadu na už konštatovanú všeobecnosť skutkového vymedzenia návrhu navrhovateľom je potrebné zdôrazniť, že je v jeho tvrdeniach chýba základné čiastkové tvrdenie, z ktorého možno vyvodiť, že za zariadenie namontované pánovi I. nebola navrhovateľovi zaplatená kúpna cena. Predovšetkým navrhovateľ dané zariadenie nijako nekonkretizoval tak, aby bolo možné skutkovo vymedziť, či napríklad ide o zariadenie prevzaté odporcom za účelom montáže pre iného zákazníka, ale namontované pánovi I.; eventuálne tvrdenia preukazujúce to, že odporca zariadenie odcudzil, t.j. kedy a kde sa tak stalo. Odvolateľ vyčíta okresnému súdu, že sa vôbec nezaoberal tým, že v akom „bode A“ sa zariadenie nachádzalo pred jeho „premiestnením do bodu B“ (k pánovi I.). Súd však nie je vyšetrovacím orgánom a nemá vyhľadávať rozhodné skutočnosti, tie musí tvrdiť účastník (v tomto prípade navrhovateľ). Pre eventualitu úspechu navrhovateľa v spore bolo pritom práve zafinovanie „východzieho bodu A“ konkrétneho zariadenia, za ktoré požaduje od odporcu refundáciu kúpnej ceny, rozhodujúce. V tomto smere navrhovateľ jednoznačne neuniesol bremeno tvrdenia (nie to ešte dôkazné bremeno), preto sa okresný súd - logicky - ani nemohol zaoberať konkrétnymi (skutkovými) tvrdeniami.

Z rozoberaného (určujúceho) hľadiska navrhovateľom popisovaný predmet výsluchu svedkov nemohol priniesť overenie žiadnych zásadných skutočností. Okresný súd postupoval plne dôvodne, keď dotknuté dôkazné návrhy zamietol. Vo svetle vyššie uvedeného sú nepodstatné okolnosti, za akých navrhnutí

svedkovia K. a H. mali vykonať servis zariadenia u pána I., či presvedčenie menovaného, že prístroj zakúpil priamo od navrhovateľa.

Obdobne náležitým je konštatovanie okresného súdu, že prípadné porušenie pracovných povinností odporcu, počas trvania jeho pracovného pomeru u navrhovateľa, nie je významné. Naopak, v prípade uplatňovania pracovnoprávnej zodpovednosti by tvrdenia navrhovateľa museli byť ešte konkrétnejšie; napríklad o tom, kde a kedy konkrétne (individuálne určené) zariadenie odporca od navrhovateľa prevzal, na základe akej objednávky malo byť použité/namontované, ako boli prostriedky prijaté pracovníkmi od zákazníkov v spoločnosti navrhovateľa zúčtované atď. Nedostatok tvrdení o údajnom odcudzení zariadenia je už rozoberaný vyššie.

Neobstojí ani poukaz odvolateľa na iný prípad prejednávaný Okresným súdom Žilina. Bez ohľadu na to, že z popisu daného prípadu navrhovateľom nevyplývajú všetky potrebné súvislosti, už z prezentovaných údajov je zrejmé, že v predmetnom (inom) konaní bol skutkový stav (užívanie pozemku vlastníka iným subjektom) jednoznačne zadefinovaný a súd tvrdený stav „iba“ právne posúdil (či išlo o užívanie bez právneho titulu alebo na základe platne uzavretej nájomnej zmluvy).

V súdnej veci však navrhovateľ od súdu požaduje na základe akýchsi „širších súvislostí“ vymedzenie rozhodnutých skutočností tak, aby zodpovedali ním uplatnenému peňažnému nároku. Ako už bolo opakovane konštatované, uvedené nie je úlohou súdu, ale ide o základnú procesnú povinnosť účastníka (povinnosť konkrétneho skutkového vymedzenia nároku).

Okresný súd vecne správne rozhodol i o náhrade trov prvostupňového konania, keď náležite prihliadol na zásadu úspechu v spore a návrhový charakter rozhodovania o trovách.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, preto v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu jeho trov. Naproti tomu odporca si predmetný (procesný) nárok vôbec neuplatňoval (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Vo vzťahu k napadnutému rozsudku v časti o trovách konania podal odvolanie aj JUDr. Štefan Schnelly. Uviedol, že v období od 1.12.2009 do 13.11.2011 zastupoval odporcu, za čo mu prináleží náhrada trov konania.

Je potrebné uviesť, že súdnej veci predchádzalo konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku (sp. zn. Okresného súdu Žilina 14C/6/2009), v ktorom konaní K. P. v pozícii navrhovateľa skutočne zastupoval JUDr. Schnelly. Označené konanie však právoplatne skončilo 16.8.2011; následne ešte prebiehalo dovolacie konanie, v ktorom dovolací súd dňa 11.12.2013 dovolanie zamietol (toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 17.12.2014).

Súdená vec - o zaplatenie 861,91 eur, v ktorom konaní ako navrhovateľ vystupuje spoločnosť AQUATREND, s.r.o., a ako odporca pán P., bola zapísaná do registra (konanie bolo začaté) dňa 28.3.2014. Už z uvedených časových údajov je zrejmé, že JUDr. Schnelly v prebiehajúcim konaní odporcu nezastupoval. Zároveň v spise sa nenachádza ani žiadny doklad, z ktorého by vyplývalo oprávnenie JUDr. Schnellyho na zastupovanie odporcu v konaní o zaplatenie 861,91 eur.

Nadväzne je potrebné uzavrieť, že JUDr. Schnelly nie je účastníkom konania (a ani zástupcom niektorého z účastníkov), a teda nie je ani osobou oprávnenou podať odvolanie voči napadnutému rozsudku. Z daného titulu jeho odvolanie bolo odmietnuté podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. ako podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Len na okraj krajský súd dodáva, že nárok na náhradu trov konania uplatňovaný JUDr. Schnellym sa ani netýkal súdnej veci, ale (práve) predošlého samostatného konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Navyše, o predmetnom procesnom nároku bolo už právoplatne rozhodnuté v rámci dotknutého konania (dovolanie proti výroku o trovách konania bolo Najvyšším súdom SR odmietnuté).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.